

Meie kodu.

Wäike pildiraamat.

G. Pihlaka kirjastus
Tallinnas.

Postimees 27. Dez 1913

A 5219.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

37493

Kodufeel.

Kui kuninglikult tõlad ja,
mu oma kodufeel,
mis mäikeses saunahurtisus
ma kuulsin elutcel!

Sel feelel ema tiigutas
mind õhtul magama,
sel feelel väätfin eluaeg
ma armsa isaga.

Nüüd aga tord, kui lewadel
mull' laulab linnufuu,
siis nagu Eesti keelega
tall' kostaks iga puu.

Kui kätte jõuab talwetuu
ja sume sügise,
siis nagu Eesti keelega
mind hälliaks eideke.

Ja nagu manitseks ta mind
sealt hana põhjast weel:
Laps, pea ehteks surmani
ja ema kodufeel!

Õhtul.

Päite on õhtule läinud,
õhtule läheme ka;
malendam udurvaip vajub
üle metsa ja maa.

Saljaste põõsaste peibus
hallitab auravad;
särama ilmaga tähed
magusalt waatarvad.

Ruutene tuldases paadis
purjetab üle me maa,
palistab mäge ja metsa
lääkiva lõngaga.

Siin läbi õhtuse rahu
sammume lauluga;
lauldes me astume õue,
lauldes me lahume ka.

Wili Andri.

Roti pulmad.

Otu, rotu, rotul pulmad —
hiire tütar sai mehele
nirgi noorele pojale.
Seal olid uhked pulmalised,
seal olid langed mängumehed,
seal olid torupilli puhujad,
seal olid löötsapiilli ajajad:
lurg tuli kulbsete kannustega,

min' tuli wildi saabastega,
rebane lepase reega,
kana kastise kardaga,
hunt tuli uue luuega,
karu tahe karguga;
kurele luube õmmelbi,
harakal habet aeti.

Flaswalaul.

Õitgiskel.

Lehed langešwad puudest,
tõle tuul käib üle maa;
päike taewatelgil wõitleb
paksu pilweriintaga.

Sillesilm ju ammu kustus,
hallad aasal wõõrsil läind;
tarretanult seiswad tammed;
laukulinnud ära läind.

Õhtepuhku ülespoole
õuaks tuuletiiwaga,
lumi õuaksin kord sinna,
lus mu loidu kodumaa.

Wisti Andri.

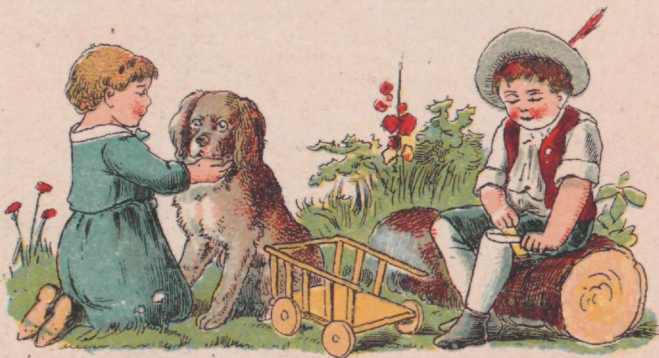
Wäljas.

Wäljas tahassin wiibida,
wäljas olla nii hea!
Wäljas, wäljas on wärste õht,
wäljas selge on pea.

Toas ma õpin ja loen ka,
wäljas mängin ja maadlen;
wäljas lindusid kuulen ma,
lillelest ka waatlen.

Wäljas wiibides wilistan,
laulan, hõistkan ja hüüan.
Toas õpin ja unistan,
Tarkust logun ja püüan!

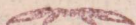

Wanulised wennaad.

Kobupinnal, meie talu rajal,
Wähe maad mu isa warikust,
Seisnud tore talu wanal ajal,
Milles rohkest olnud warandust.
Sellel talul olnud täied talwed,
Täied-küürid, -- kuhjad heinamaal.
Prudufeta mödda läinud talwed,
Häda pole tuntud milgi aal.
Kui seal aga ise ära suri,
Kus rüü, taplus talusse:
Weli oli welle wastu kuri,
Tahhis walitsusta omale.
Tüüis läksid mödda kuud ja päewad,
Lepitust ei olnud lootagi;
Tööd ja talitused kõrwa jätkwad,
Sest ei wihawaenus elati. —
Nüüd on wennaad wälja läinud talust,
Talu ise ka ju kadunud;
Meesnes aherware raistab talust,
Wagu ahwardajaks jätud.
Wahest nähtakse seal lahket lindu
Kset wõimwat aherware peal,
Kga kurbtus rõhub tema rindu,
Hale, kaebaw hellakese heal.
Tala põlble seisab harimata,
Mittusel wiisil ära jaotud,
Ostak mõisale kui tarjarada,
Ostak meisake, sõbbiks muutunud.
Waatkem, sõbrad, nõnda oli lugu
Wanuliste wende taluga,
Nõnda kadus nende selts ja sugu,
Et ei midagi neist kuulba jaa.
Nõnda tõi iveri rahmas kaob,
Kui ta pojad end ei lihenda,
Nõnda unustusesse lord waob
Kõik, mis enne hõlitas suwela.

K. E. Soot.

Kas tunned meest?

Kas tunned meest, kes loidu ajal
ju wara tõuseb woodi seest
ja lahkel lianu laulu lajal
teeb lauldes palwet pere eest?
Kes õhtu ehal, loidu walgel
ja kõigi uute tööde algel
nii abiks kutsub Jumalat?

Kas tunned meest, kes iga iwa
lääst külwab maha palwega?
Kes palehigis korjab kawa,
mis põlde püübroad riikuda?
Kes õnnistust küll palub taewast,
luid üksi oma tööst ja waewast
süin waitsest püüab ziada?

Kas tunned meest, kes, kübar pihus,
lääb ristis, õhtul põllu ees?
Tal päewa wästmus küll ihus,
luid rõõm ja tänu südames.
Siis jääraast hinge rahu mattseb,
mis teda nurede eest kaitsseb,
ta waho wahas looduses

Kas tunned meest, kes rahus asub
ait halwas majas madalas
ja nurnata ära tajub,
mis seabus, tohus pärimas.
Kes kurjaga ei taju kurja,
ei sajata, kui töö läeb nurja,
waid algab uue usuga?

Kas tunned meest, kes õhtu ehal
läeb nurnata magama,
ja firstu pandud muldsel kehel
aupärgasid ei himusta?
Waid kaob, unub nagu wari,
kui warrelt langend walmis mari, —
see wana Eesti talutaat!

Jakob Riiv.

